

POP 'n' Sport ROCK

Alice merge mai departe

Franz Beckenbauer - o viață pentru
fotbal

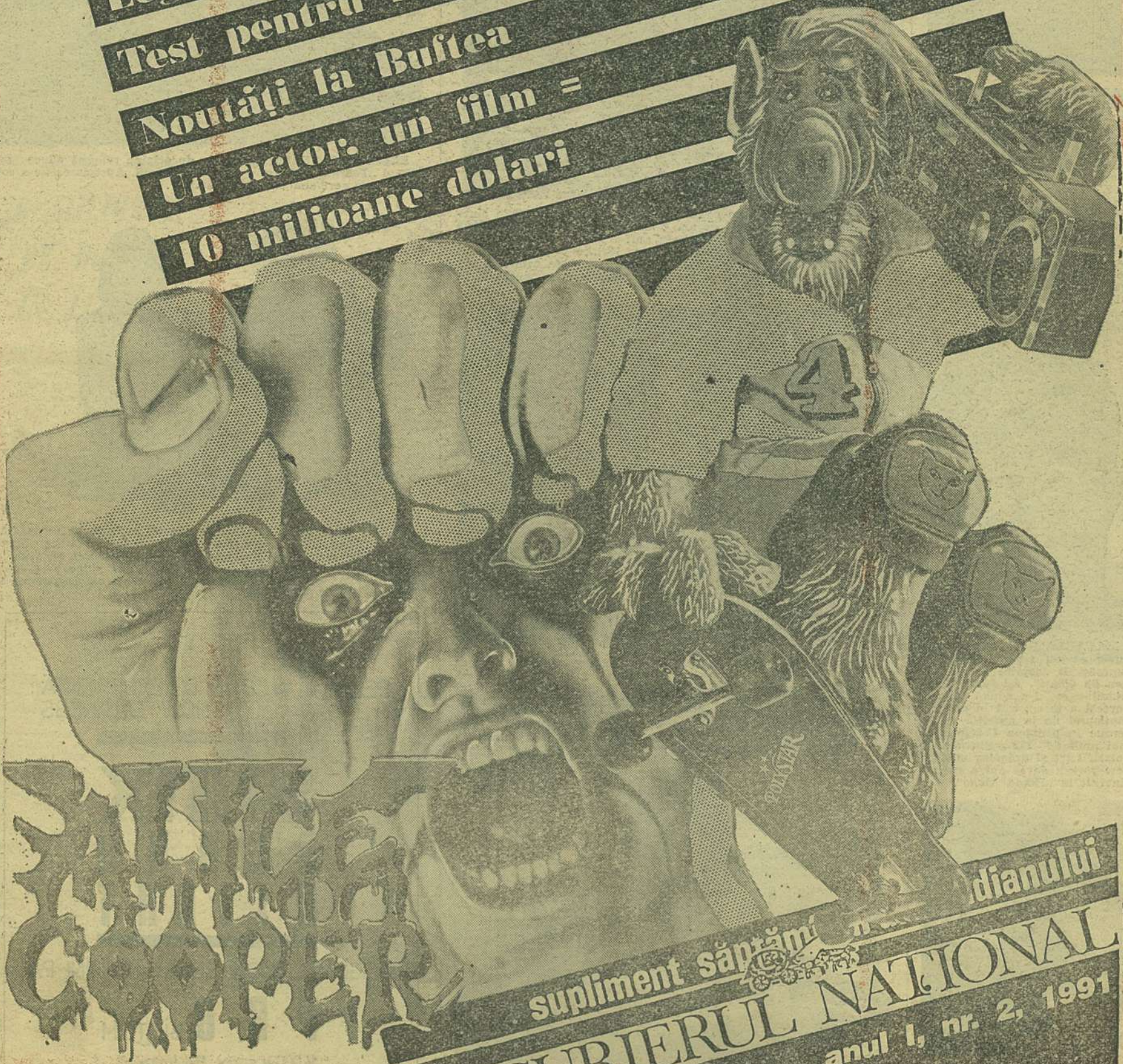
Legenda și adevăr: The Beatles

Test pentru fani / Mondo - Cinema

Noutăți la Buftea

Un actor, un film =

10 milioane dolari

COOPER

supliment săptămânal
dianului

CURIERUL NATIONAL

anul I, nr. 2, 1991

de toate

ARIELLE DOMBASLE, mai blondă decît fetele din Norvegia sau Islanda, e nu numai o foarte bună actriță, dar și o admirabilă interpretă de muzică rock. De curînd ea a turnat în Mexic un film alături de Omar Sharif, și a înregistrat un disc rock, în care și-a pus tot talentul și măiestria acumulate la München, unde a studiat arta lirică. Așadar Arielle a revenit în Mexic, unde și-a petrecut copilăria, ea realizatoare și interpretă principala. Oceanul Pacific i-a lăsat, fără îndoială, cele mai frumoase amintiri și i-au influențat maniera de a cînta.

MACAULAY CULKIN — un nume ce nu trebuie uitat! E supranumit „copilul — un milion de dolari”. Adevărul e că filmul care i-a adus această poreclă a înregistrat în primele săptămîni de la apariția sa pe ecrane în preajma Căciunului, mai mult de 100 milioane de dolari. Isteț și drăgălaș micuțul new-yorkez de 10 ani a cucerit cineații în „Home Alone”.

INFERNAL AFFAIRS e considerat de unii drept cel mai bun film urban de aventuri. Rece, nemilos dar inteligent, filmul este totodată o povestire morală despre înfrînta putere de corupție a atracției sexuale în care e tentat să alunece un polițist — minunat interpretat de Richard Gere.

ELMER FOOD BEAT și rock-ul galic. Ascultînd cîntecele acestei formații ne putem imagina un grup format din adolescenți. În realitate Twistos, Kelu, Kalou, Manu și Brutos au toți în jur de 25 de ani. Ei s-au întîlnit acum patru ani pe o plajă din Bretagne, făcînd parte fiecare din grupuri diferite. După o seară incununată de succes și-au ales numele formației și au început să concerteze pe litoral — fericită asociere a expresiei lor artistice cu acele locuri de vacanță.

GODFATHER III — e considerat unul din evenimentele cinematografice ale sfîrșitului de an. Clanul mafiot e dominat tot de Michael — Al Pacino — gangsterul anti-erou, un rege Lear fără grandoare devenit în anii '79 un bilionar legitim în căutare de cît mai mulți avocați în locul „băieților duri”. Coppola continuă cu afețiune saga mafiotă într-o gravitate emoțională rar întîlnită în filmele americane.

Cu ocazia centenarului nașterii lui Fritz Lang, regizorul francez **CLAUDE CHABROL** îl omagiază prin filmul „Dr. M”, care evocă figura Dr. Mabuse (ma'fică și recurentă în opera și universul lui Fritz Lang). **ALAN BATES** este magnificul interpret al manipulatorului, victimă în final a vîntului de nebunie pe care singur l-a iscat, alături de o seducătoare sirenă — **JENNIFER BEALS** — utilizată pentru demonstrarea ideii: „Oamenii nu sînt atrași decît de două lucruri: frumusețe și moarte!”

La femme fardée este titlul filmului lui **JOSÉ PINHEIRO** — în care un grup de oameni foarte diferiți pornesc într-o călătorie de vis. Un vis pare și faptul că filmul reunește două nume celebre — Jeanne Moreau și Anthony Delon care nu e altul decît fiul celebrului său tată.

MARYL STREEP, („Deer Hunter”, „Kramer contra Kramer”, „Sophie's Choice”) are disponibilități „orbitoare” pentru comedie, așa susțin cei care au văzut-o în „Postcards from the Edge” — un film despre cum se urăște lumea la Hollywood, și-n care cel mai otrăvitor venin devine șampanie sub bagheta magică a regizorului Mike Nichols — Cui i-e frică de Virginia Woolf, Ziua delfinului, Funcționara.

ERLEND KRAUSER, chitarist de origine română aduce prin C.D.-ul „Talking Guitars” o serie de inovații. Aprecierea ne-a sosit prin revista germană „Der Musikmarkt”.

BLUES TROTTOIR din toate grupurile apărute pe scena franceză în ultimii doi ani, este cel mai interesant deoarece îmbină „jazzul cool” cu baladele pe texte romantice. Cîntecele lor seamănă cu acele filme în alb și negru ale lui Truffaut, filme care debordau de revoltă juvenilă și melancolie. Olivier cîntă la saxofon iar Clémence este solista vocală.

PESTE **25** DE ANI DE EXPERIENȚĂ SHOW BUSINESS

sfinx

SOUND & LIGHT

REGIE TEHNICĂ - SUNET și LUMINI-PA.

P R O

SISTEM

14.000w sunet PA (muzical)
1400w monitorizare scena
50000w lumini+efecte speciale
instrumente muzicale

15.3122

14.0010

BUCUREȘTI-CLUB UNIVERSITAS
Schitu Măgureanu nr.9

Alice Cooper

Alice Cooper — o personalitate terifiantă, o inteligență sculptoare și totodată înfricoșătoare un Frankenstein al erei atomice, maestrul suspansului rock, discipolul teatral al celebrului Alfred Hitchcock! Debil mintal sau geniu, interpretul cu nume de fată este nelipsit astăzi din cuprinsul tuturor enciclopediilor și dicționarelor dedicate eroilor rock.

Alături de grupul omonim cîntă un hard hiper-amplificat, pătrunde în lumea scenei, cinematograful și televiziunii americane cu cel mai bizar și extravagant show din istoria rockului, o explozie de sex și violență, sadism și decadentă. Dotat cu o fantezie uimitoare, plantează pe scenă bisexualitatea și transvestismul introducînd publicul într-o lume dominată de necrofili, sinucidere, drog, sado-masochism, infanticid. Paradoxal, dar tocmai imaginea negativă impusă publicului, figura antipatică și viziunea crudă asupra lumii seduce milioane de fani și un mare număr de specialiști care îl votează fără ezitare „cel mai bun grup american de la începutul anilor '70”. „Modelul” Alice Cooper constituie o adevărată sursă de inspirație atît pentru valul primar al formațiilor punk, cit și pentru combourile „destructive” ale metalului heavy. Incepînd cu Kiss, continuînd cu Plasmatics și terminînd cu King Diamond și Lizzy Borden, maestrul este deopotrivă recunoscut. Uimitoarele sale compoziții „I'm Eighteen” (1971), „School's Out” (1972), „Elected” (1972), „No More Mr. Nice Guy” (1973) și „Hello Hurray” (1973) considerate adevărate bijuterii sonore, sînt păstrate cu sfințenie de antologiile rock'n rollului.

Protagonistul formației, Vincent Furnier (născut la 4 februarie 1948 în Detroit, Michigan, S.U.A.) se mută cu familia în Phoenix, Arizona în 1964. Un șarpe botezat Alice, după numele unei prietene, și adus acasă spre disperarea părinților îl inspiră în alegerea pseudonimului de interpret vocal și muzician rock. Primele formații, The Earwigs, Spiders și The Nazz obțin cîteva aplauze în Arizona, incurtîndu-i pe Alice și pe colegii săi cooptați între aceste etape. Cvintetul Alice Cooper se naște în 1966, cu Alice ca lider vocal, Glen Buxton (chitară solo, n. 10 noiembrie 1947), Michael Bruce (chitară ritmică/claviaturi, n. 16 martie 1948), Dennis Dunaway (bass, n. 9 decembrie 1948) și Neal Smith (baterie, n. 23 septembrie 1947) fiind mai puțin influențat de blues și mai mult de cool-jazz și muzica dură a formațiilor Rolling Stones și The Who. Cu speranța obținerii unui contract de înregistrări, se transferă la Los Angeles pentru a cînta în cluburi. Notorietatea obținută la „Cheetah Club” are ca rezultat invitarea la concertul aniversare a lui Lenny Bruce. Două personalități se află în sală: Frack Zappa și Shep Gordon. Primul le oferă contractul propriului label, Straight Records, celălalt le devine manager. Gordon incurtează abilitatea muzicală, ciudăeniile și aberațiile sexuale ale lui Cooper, gîndindu-se la impactul pe care-l va produce asupra publicului. Într-adevăr, după o scurtă apariție TV în 1968 — prezență apocaliptică, costume ciudate, comportament bizar — sînt alăturați grupului de muzicieni care practică „anomalii muzicale”, aflat sub influența protectorului Zappa.

Primul și al doilea LP, omise intenționat de presă sînt ignorate și de specialiștii paginilor muzicale. Un concert la Michigan e cit pe ce să se sfîrșească prin ...uciderea protagoniștilor, care scapă ca prin minune de minia spectatorilor incitați. Catalogat „cel mai prost grup din Los Angeles”, Alice Cooper se transferă la Detroit unde auditoriul noilor grupuri demotatoare The Stooges și MC 5 se anunță mai receptiv. Pare ciudat, dar dificultățile întimpinate le favorizează popularitatea. Incet, incet, biletele la concertele trupei încep să fie tot mai greu de obținut. La începutul lui 1971 are loc întîlnirea cu energicul Bob Erzin, care preia funcția de producător, semnându-l importantului concern discografic Warner Brothers. Cel dintîi album aici, „Love It To Death” intră în Top 40 și lan-

sează superhitul „I'm Eighteen”. La 6 mai 1971 se produce marea lovitură de la New York Town Hall: un show elaborat cu minuțiozitate, recuzită închiriată la preț de 3000 dolari, machiaj executat de Salvador Dali, monștrii de cauciuc la cîțiva metri, o ghilolină autentică, instrumente de tortură prin care vedeta trece în diferite faze ale concertului. Specialiștii se predau, vehiculînd tot mai des termeni: „spectacol total” și „shock-rock”. Sălbaticile turnee Alice Cooper atrag o audiență incredibilă. Un ziarist mai credul relatează foarte serios „execuția pe scenă” a artistului la care asistase personal.

La granița anilor 1971 — 1972 cvintetul plasează două noi hituri în topul național, discul

single „Under My Wheels” și LP-ul „Killer”, bazat pe tema unui infanticid relatat de Edward Bond în „Saved”. În vară albumul „School's Out” urcă în Top 5 din America și Marea Britanie. Și tot aici single-ul cu același nume este proclamat „Number One”. Milioane de „teenagers” din toată lumea nu mai recunosc decît un singur grup: Alice Cooper. 18 000 de spectatori îl urmăresc la Madison Square Garden din New York. LP-urile „Love It To Death”, „Killer” și „School's Out” primesc „discul de aur”.

Următorul vinyl acoperit cu prețiosul metal, „Billion Dollar Babies”, impune nu mai puțin de trei hituri single: „Elected”, „Hello Hurray” și „No More Mr. Nice Guy”. Turneul celor 56 de orașe americane vizitate în 1973 este unul din cele mai bine plătite din istoria rockului. La capătul acestuia, liderul dizolvă formația (care reapeare independent sub numele... Billion Dollar Babies). Alături de componenții Steve Hunter (chitară), Richard „Dick” Wagner (chitară), Josef Chirowski (claviaturi), Prakash John (bass) și Whitney „Penti”, Glen (baterie) Cooper înregistrează „Muscle Of Love”, al cincilea 33 „de aur” consecutiv. Presa îl încoronază „regele heavy-metal” aducînd în discuție „o nouă formă de manifestare: dada-rockul”.

Si totuși Cooper nu pare mulțumit. În urma unor discuții purtate cu componenții grupului

de acompaniament, la începutul lui 1975 decide încă o dată separarea. Prakash John și Whitney Glen își mută instrumentele la Lou Reed, în timp ce Alice anulează contractul cu Warner Brothers și semnează la Atlantic ca artist independent. „Alice Cooper nu mai e un grup ci un nume care desemnează o persoană. Voi continua să înregistrez sub acest nume”. Rezultatul acestui efort, „Welcome To My Nightmare”, este un nou „disc de aur”. Se remarcă surprinzătoare baladă „Only Women Bleed”. Acompaniat de Hollywood Vampire Orchestra solistul realizează super-showul „Welcome...” cu actorul Vincent Prince ca invitat, înregistrat pe peliculă pentru un film documentar.

Viața dezorganizată, consumul exagerat de alcool creează tot mai multe probleme. Revine la compania discografică a fraților Warners și imprimă „Alice Cooper Goes To Hell”, cuprînzînd fantasticul hit „I Never Cry”, primul „single de aur” american, și care, absolut surprinzător, nu stîrnește nici un ecou peste ocean. Abia în mai 1977, după o absență de trei ani din clasamentele britanice, „(No More) Love At Your Convenience” se situează pe locuri modeste în Top 50. La 15 iunie, serpoaica-boa-constrictor Queenita, nelipsită din showurile Cooper, moare... nemaisuporțînd viața de turneu”. Va fi înlocuită de altă simpatică repti-

lă, botezată Angela. „Lace And Whiskey”, primul LP care nu mai primește nici o distincție, evidențiază și pe plan muzical perioada de declin a artistului. La începutul lunii ianuarie 1978, concomitent cu editarea concertului „The Alice Cooper Show”, interpretul este internat într-un spital de psihiatrie, urmînd în paralel un tratament de dezaolizare. Pe mapa amintitului disc figurează echipa: Dick Wagner (chitară), Davey Johnstone (chitară), Dee Murray (bass) și Jim Keltner (drums). Bazat pe experiența din spital, „From The Inside” este editat la finele lui 1978 și prezentat în turneu american din 1979 alături de Ultra Latex, de fapt vechii prieteni Steve Hunter, Whitney Glen și Davey Johnstone plus Johnny Stiletto (bass) și Freddie Mandel (clape). Și tocmai cînd se părea că neașturile au luat sfîrșit, în iulie 1979, o bombă amplasată la locuința sa din Scottsdale îi distruge toate discurile de aur și provoacă pagube de 200 000 de dolari.

Două filme muzicale, incluzînd pe generic numele interpretului: „Sergeant Pepper's Lonely Hearts Club Band” (1978) și „Roadie” (1980). Alterate de sonorități cu caracter de experiment (rock electronic, new wave, dance-rock), albumele următorilor ani, „Flush The Fashion” (1980), „Special Forces” (1981), „Zipper Catches Skin” (1982) și „Da Da” (1983) își găsesc tot mai greu plasmamente în topurile lumii. „For Britain Only Under My Wheels” (Top 75 Singles) și „Da Da” (Top 100 Albums) sînt ultimele prezențe de top Alice Cooper. O lungă perioadă de liniște se așterne, capitolul Cooper pare încheiat.

Dar nu, extraordinara forță de regenerare a marului artist învinge încă o dată. Purtînd sub braț caseta cu „He's Back (The Man In The Mask)” de pe banda sonoră a filmului „Nightmare On Elm Street 2” pătrunde în studiourile MCA în vara 1986 pentru a semna un nou angajament. Secondat de un formidabil grup heavy-metal compus din Kane Roberts (chitară solo), Deviln Seven (rhythm guitar), Kip Winger (bass), Paul Horowitz (keybs) și Ken Mary (drums), lansează „Constrictor” (1986) și „Raise Your Fist And Yell” (1978), ingenunchiază toate grupurile glam și shock-metal din capitala hardului mondial, și traversează oceanul pentru un gig unic la „Reading Rock Festival '87”.

Separat pentru totdeauna de „demonul alcoolului” Alice Cooper se dovedește din nou un maestru neîntrecut. O nouă generație de fani se isterizează în 1988 la „The Nightmare Retour Tour”, cel mai ambițios circuit Cooper din ultimii zece ani. Nici un angajament important nu este refuzat în această perioadă, a fișele anunțînd cu majuscule prezența la „Hollywood Squares”, cel mai bine cotate show al momentului, sau la strălucitorul Las Vegas, oricum mai puțin străbătut de caravanele furioșilor rockeri.

Părăsit pe rînd de Kane Roberts (pentru Criminal Justice), Ken Winger (plecat la grupul... Winger) și Ken Mary (fondator la House Of Lords), Alice Cooper își mobilizează resursele interioare, reușind să înregistreze în 1989 cel mai bun album al întregii discografii: „Trash”. Disc cu temă unitară — „totul despre sex” — beneficiază de aportul unei adevărate divizii imperiale: componenții grupurilor Bon Jovi, Aerosmith și Winger plus producătorul Desmond Child (Kiss, Aerosmith, Bon Jovi). Clasamentul final al publicației vest-germane Metal Hammer l-a desemnat „albumul anului 1989”. Și în timp ce video-hitul „Poison” continuă să facă furori în toate Hit Paradele, LP-ul se vinde în cantități impresionante în toată lumea; peste un milion de cumpărători yankei, disc de platină acordat de Recording Industry Association Of America în primăvara anului 1990. Două exemple privind actuala popularitate a interpretului sînt edificatoare: după ce la 10—11 decembrie 1989 a umplut la capacitate maximă celebra arenă londoneză Wembley (cu Great White și Britny Fox ca suport), biletele de la New York Ritz din 12 martie 1990 (în deschidere: The Front) s-au epuizat... cu o lună înainte. Cu sau fără comentarii Alice merge mai departe, și merge bine!

POP Rock'n

IT MUST HAVE BEEN LOVE

Must have been love but it's over now
Lay a whisper on my pillow leave the winter on the ground
I wake up lonely there's air of silence
In the bedroom and all around (all around)
Touch me now I close my eyes and dream away

CHORUS

It must have been love but it's over now
It must have been good but I lost it somehow
It must have been love (love) but it's over now (now)
From the moment we touched till the time had run out
Make believing we're together that I'm sheltered by your heart
But in and outside I've turned to water
Like a teardrop in your palm
And it's a hard winter's day I dream away
It must have been love (it must have been love)
But it's over now (but it's over now)
It was all that I wanted now I'm living without
It must have been love (it must have been love)
But it's over now (now it's over)
It's where the water flows it's where the wind blows

HIT SONGWORDS

Test pentru fani

Idolatrizarea este un atribut al adolescenților de pretutindeni. Bunicii și străbunicii noștri se extaziau la apariția idolilor vremii lor la fel cum procedăm și noi azi (forma de exprimare, ce-i drept, era nițel diferită). Psihologii, sociologii, afirmă că există diferențieri legate de apariția rock-ului în a doua jumătate a secolului nostru. Extazul conferă altă imagine adolescenților deveniți fani. Dar să nu ne pierdem în considerații teoretice complicate, vă invităm să completați acest test din care va rezulta cărei categorii, cărui tip de fan îi aparțineți:

1. Cum ai reacționa dacă pieptănul unei mari vedete s-ar scoate la licitație?

a. Ți-ai vinde noul pick-up ca să nu scapi acest obiect unic.
b. Nu înțelegi cum ar putea cumpăra cineva un pieptăn folosit.
c. Depinde al cui este.

2. Rolul principal din filmul „Batman” l-a deținut un solist cunoscut, tot el fiind și autorul muzicii.

a. Prince.
b. David Bowie.
c. Nu știi și nici nu te interesează.

3. Se turnează un mare film în cartierul tău, cu mari vedete ale ecranului. Ți se oferă un rol de figurant fără să primești bani. Va trebui să stai toată ziua afară sub soarele dogoritor.

a. Vei spune că mulțumești dar nu ești dispus (ă) să-ți strici toată ziua.
b. Te bucuri de șansa de a veni în contact direct cu „El” și accepți.
c. Nu știi ce să faci. Pe de o parte ar fi neaipomenit să-ți vezi pe idolii tăi în timpul filmărilor, pe de altă parte te gindești că a doua zi vei avea teză la matematică (sau orice materie nesuferită).

4. Afli că o cunoștință de-a ta a obținut autografe de la toți membrii unei formații celebre care a concertat ieri în localitate. Tu:

a. Ai da orice să fi fost în locul lui (ei).
b. Și tu ai vrea să fi fost acolo dar partenerul (prietenul) tău este gelos și nu te-ar lăsa.
c. Ți place muzica grupului dar în rest nu te interesează.

5. Al cui soț a fost Sean Penn?

a. Cyndi Lauper.
b. Madonna.
c. Cine este Sean Penn?

6. Cite postere ai pe pereții camerei tale?

a. Nici unul.
b. 2-3.
c. Pereții sînt plini de postere și fotografiile cu favoriții mei.

7. Cit privește scrisorile fanilor, tu:

a. Ai scris atâtea idolilor tăi încît ai putea figura în „Cartea recordurilor”. Solicitei mereu autografe și fotografiile.
b. Te-ai gândit de multe ori să scrii dar n-ai depășit această fază.
c. După tine asta-i o nebunie. Pînă și pentru prietenii îți este greu să concepi o epistolă, dar pentru niște necunoscuți...!

8. Favoritul tău cîntă în orașul în care locuiești. Tu:

a. Dacă tot se află în apropiere îți propui să te strecoari în camera lui de hotel și pleci cu un obiect vestimentar ce-i aparține.
b. Stai la pîndă pînă obții un autograf.
c. Te duci la concert și-l ascuți pur și simplu.

9. Asociază filmele cu actorii corespunzătorii:

1. Rain Man
2. Dirty Dancing
3. Moonwalker
4. Coming To America
5. Black Rain
6. 9 săptămîni și jumătate
7. Pretty Woman
8. Rocky V
9. The Jewell Of The Nile
10. Prizzi's Honor

- a. Sylvester Stallone
- b. Kim Basinger
- c. Tom Cruise
- d. Michael Jackson
- e. Michael Douglas
- f. A. Schwarzenegger
- g. Richard Gere
- h. Eddie Murphy
- i. Patrick Swayzee
- j. Jack Nicholson

Evaluare.

1-a : 3	b : 1	c : 2
2-a : 3	b : 2	c : 1
3-a : 1	b : 3	c : 2
4-a : 3	b : 2	c : 1
5-a : 2	b : 3	c : 1
6-a : 1	b : 2	c : 3
7-a : 3	b : 2	c : 1
8-a : 3	b : 2	c : 1

Răspunsuri corecte, punctaj.

9 — pentru fiecare răspuns corect acordăm (acordă-ți) 1 punct: 1-c, 2-i, 3-d, 4-h, 5-f, 6-b, 7-g, 8-a, 9-e, 10-j.

ESTI FAN TOTAL (între 28-34 puncte).

Dacă cineva vorbește în prezența ta despre oricare dintre idolii tăi, inima-ți va bate mai puternic. Fiecare star îți apare ca o personalitate deosebită. Citești aproape totul despre vedete. Visezi că și Tu ești acolo pe platourile de filmare, la televiziune sau în studiourile de înregistrare alături de cei aduși. Astfel, mai devreme sau mai târziu îți abandonezi prietenii, iubitul (a) sau școala. Nu e nimic rău în faptul că ești suporterul (a) unor celebrități, dar e mai bine să rămii pe tărîmul realității și să cauți acolo un partener potrivit ție.

ESTI FAN MODERAT (între 10-23 puncte).

Celebritățile îți trezesc interesul, curiozitatea. Ai doi-trei favoriți. Vizionezi filme, case-t video, mai cumperi și reviste de specialitate, ai și 2-3 postere acasă pe pereți. Dar să-ți urmărești pe cei aduși pe prea mult pentru tine. Nu consumi pentru asta energia ta prețioasă. Ai dreptate.

ESTI ANTI FAN (mai puțin de 17 puncte).

Dacă popularitatea vedetelor ar depinde de tine, atunci ele ar putea să se plimbe în lung și-n lat pe stradă, fără ochelari fumurii sau basma. Consideri că vedetele sînt oameni ca oricare dintre noi. Nu te-ai ralia la mulțimea uneori isterică a fanilor. Mergi la film, la concert sau te uiți la TV pentru că te interesează și nu pentru că ești fascinat (ă) de interpreti. Umbli cu picioarele pe pămînt, ești o fire rațională, chiar prea... rațională. Se poate trăi foarte bine fără idoli dar parcă zilele sînt mai cenușii — mai ales în adolescență.

Interviu cu

Herbert Grönemeyer

— Ca simbol al noului tău album ai ales un omuleț vesel. Totuși textele pieselor tale exprimă melancolie și pesimism. La ce se referă de fapt titlul LP-ului „Sprünge” („Salturi”)?

— Nu trebuie privit ca avînd o grea încărcătură simbolică. Titlurile germane sînt întotdeauna atît de pline de sensuri — cu titlul pe care l-am ales se poate jongla oricum, pot fi executate „salturi” de idei.

— Din 5 aprilie te afli într-un vast turneu ce va dura 3 luni. În piesa „Unterwegs” („Pe drum”) descrii singurătatea pe care o resimte artistul aflat pentru mult timp departe de casă. Este această o piesă autobiografică?

— Este tipica temă rock'n roll. De multe ori, după spectacol, vin diferite persoane la tine să te invite undeva — dar ești atît de frînt de oboseală, încît preferi să te retragi în patul de la hotel și să te cufunzi în amintiri. Sînt dese momentele în care aproape abdicîi în fața dorinței de a fi în siguranță, de a fi ocrotit.

— În acest turneu te afli mai mult în localități mici. De ce?

— Aici atmosfera de concert este mai intimă. În marile orașe publicul este deja suprasaturat.

— La proiectul „Band für Afrika” ai fost unul din capetele creatoare. Tu ai compus textul pentru „Nacht im Wind”. În noua piesă, „Mass aller Dinge” este vorba tot despre Africa de Sud. Despre ce, mai exact?

— Tot timpul afirmăm că în Africa de Sud este cumplit, că trebuie să se schimbe ceva, dar simultan recunoaștem că șansele de reușită sînt încă foarte departe. În acest cîntec am încercat să stabilesc pentru prima oară dependența între ce se înțelege acolo și noi: în ce măsură ne consolidăm noi nivelul de trai menținînd apartheidul, care ne asigură mină de lucru ieftină. Unica modalitate de a-i ajuta pe negri ar fi un boicot

economic. Și ceea ce am mai conturat în această piesă a fost poziția de superioritate pe care o adoptă albi: ei impun popoarelor subdezvoltate industrializarea, le fac apologia frigiderelor și aparatelor de ras, îndepărtîndu-le de propria lor esență. Printre rînduri poate fi citită și marea mea indignare față de naționalism.

— În piesele „Tanzen” și „Lächeln” țintești scena politică germană.

— Cînd văd la TV cum Zimmermann, Wörner sau alte personalități politice de acest calbru depășesc cu un zimbet grandios orice critică (fondată, de altfel) care li se aduce, mi se urcă singele la cap. Sînt nu numai indiferenți, dar și sfidători!

— Care sînt temele care te preocupă în primul rînd? Care este problematica tipic — Grönemeyer?

— Cînt despre orice mă frîmintă, despre toate aspectele pe care le-aș dezbate cu mine însumi la o masă de circumă. Încerc să povestesc despre mine, despre modul în care privesc problemele politice, despre relațiile mele personale — și toate acestea cît mai concret posibil.

— Cum îți stringi ideile? Ai meru ceva de scris la îndemînă pentru ideile spontane?

— Nu, niciodată. Textele le compun de-abia după ce termin muzica. De fapt, compunerea textelor o amîn cît pot — nu-mi face plăcere. Muzica o scriu din suflet — mă așez la pian și totul vine de la sine.

— Cît de bun te consideri ca solist?

— Oricum, sînt un mai bun cîntăreț decît actor și nu doar în ceea ce privește tehnica, ci mai ales ca exprimare și bucurie de a crea.

Jesus Jones, locul 9 în 1990 și în urma concertelor din...

Chitariști despre chitariști

DAVID GILMOUR (Pink Floyd): „Chitaristul cel mai brillant și de substanță al ultimilor 25 ani este, după părerea mea, Jeff Beck. Arta sa interpretativă depășește toate granițele. Ascultați riff-ul din „Hi Ho Silver Lining” — hit-ul anilor '60 al formației Yardbird — este la fel de miraculos și astăzi. Albumul „Blow By Blow” a fost o revelație. Îmi aduc aminte că l-am acompaniat odată pe Jeff la bas alături de Jan Hammer și Ringo Starr și a trebuit să recunosc atunci că nu mă puteam compara nici pe departe cu el, că nimeni nu-l putea egala. Din generația tină ră imi plac Eddie van Halen și Steve Lukather de la Toto.”

BRIAN MAY (Queen): „Este cert că stilul meu poartă predominant amprenta lui Jimi Hendrix. Când am ascultat prima oară „Stone Free” — fața B a discului „Hey Joe” am fost pur și simplu copleșit. O influență asemănătoare asupra mea o are astăzi Eddie Van Halen. Jimmy Page și Pete Townshend mă impresionează prin maniera plină de spirit cu care abordează corzile. Eric Clapton mi se pare chitaristul cel mai lipsit de gust din lume. Cel mai mare în viață îl consider pe Jeff Beck. Stilul lui plin de risc și aventură, materializează în sunet o frumusețe incredibilă. De curind am cîntat alături de el un concert de binefacere și, după câteva acorduri am simțit nevoia să mă ascund într-un colț, să amuțesc și să asist la actul său de creație tulburător.”

MAJOR (BAP): „Chitariștii care mă fascinează sînt Jeff Beck și Rory Gallagher. Sigur

că și generația actuală are reprezentanți de excepție: Van Halen, Steve Vai, Joe Satriani, de o virtuozitate uimitoare. Performanțele lor sînt certe, dar nu pot afirma că sînt genul meu. Cel mai valoros îl consider pe Eric Clapton, a cărui manieră de a împleți tehnica cu expresia emoțională o consider unică.”

GARY MOORE: Dintre toate influențele pe care le-am asimilat în devenirea artistică cea mai durabilă a fost de la Jimi Hendrix. Am fost hipnotizat cînd l-am văzut pentru prima oară, în emisiunea muzicală TV „Steady, Go”. Hendrix era cu 10 ani înaintea generației sale. Jeff Beck este singurul chitarist din generația cu care am crescut, care a evoluat constant pînă în prezent. La 12 ani adora blues-ul britanic, și în special pe Peter Green, legendarul chitarist de la Fleetwood Mac, căruia eu și prima mea trupă, Skid Row, îi datorăm enorm. Printre altele, mi-a vîndut chitara lui preferată, Les Paul Sunburst, pe „un măr și un ou”.

STEVE HOWE (Yes): „Am întîlnit mulți chitariști cu adevărat progresiști în viața mea, așa că mi-e greu să optez pentru unul singur. La început îmi plăcea Chet Atkins apoi, prin Tal Farlow, am ajuns la jazz. Dintre reprezentanții de valoare ai chitarei spaniole l-aș alege pe Pepe Romero în acordurile lui simt că visele converg spre realitate. Nimeni nu poate sta însă alături de marea mea iubire — Segovia. Pe tărîmul rock-ului modern considerația mea se îndreaptă spre Steve Morse sound-ul rock arhetipic conviețuiește la el perfect cu maniera revoluționară în care își interpretează piesele.”

RUDOLF SCHENKER (Scorpions): „Dick Taylor de la Pretty Things a fost unul dintre primii pentru care mi-a constîntizat admirația. Apoi Peter Green, cu feeling-ul său unic. Atît în compoziție, cit și în tehnica de interpretare, port marca lui Jimmy Page. Cînd am trecut la chitara-solo, repere mi-

au devenit Leslie West și Andy Powell (de la Wishbone Ash). În prezent, idealul meu ar fi o „mixtură” de Michael Schenker, Eddie Van Halen și Jeff Beck chitaristul meu preferat.”

TONY IOMMI (Black Sabbath): „Cu siguranță că mulți vor fi surprinși aflînd că, de fapt, stilul meu preferat este jazz-ul iar idolul, Joe Pass. Îl admir profund, și pe Jeff Beck — este un chitarist fantastic — consecvent cu sine, fără să-i pese dacă se încadrează sau nu în modă. Django Reinhardt are o importanță deosebită pentru mine: cînd mi-am pierdut cite o falangă la două degete ale mîinii drepte, am gîndit că s-a terminat cu mine... pînă l-am auzit pe Django cîntînd — lui îi fuseseră amputate două degete!”

MIDGE URE: „Fiecare dintre ei este o forță: Jeff Beck este foarte discret — preferă să rămînă în umbră. Apoi Mick Ronson — mă uimește prin cit de puține note reușite să-și exprime întreaga pasiune și vibrație. Brian May are un stil inconfundabil, devenit aproape clasic. Ne-am întîlnit la un concert și am avut ocazia unică de a ține în mînă renumita chitară pe care a construit-o cîndva împreună cu tatăl său, chitara care are un gut atît de gros, încît ar trebui să ai mîini de baseball ca să poți cînta pe ea. În loc de pene, Brian folosește monezi de 6 penny.”

Musik Expres Sounds/sept, 1990
TRADUCERE și ADAPTARE
MĂDALINA GILCA

TOP TOP TOP 30

CURIERUL NATIONAL

• Propuneri pentru clasamentul nostru, în baza primelor sugestii primite, unele în scris, altele telefonic. Pentru început se poate și așa, dar de la numărul următor vă rog să decupați dolarul-top și să-l alăturați topurilor personale. Prima listă pentru „Top 10—POP Străine”: „Pray” — MC Hammer, „Tonight” — New Kids On The Block, „Sadness — Part I.” — Enigma, „Mary Had A Little Boy” — Snap, „It Takes Two” — Tina Turner & Rod Stewart, „Fantasy” — Black Box, „Freedom” — George Michael, „Obvious Child” — Paul Simon, „I'm Your Baby Tonight” — Whitney Houston, „Being Boring” — Pet Shop Boys, „Policy Of Truth” — Depêche Mode, „Thieves In The Temple” — Prince, „Keep On Running” — Milli Vanilli, „Secrets” — Kylie Minogue, „Tandem” — Vanessa Paradis, „A Better Love” — Londonbeat, „Ice Ice Baby” — Vanilla Ice, „I'll Be Your Baby Tonight” — UB 40 & Robert Palmer, „We Love To Love” — P.M. Sampson & Double Key, „It's On You” — MC Sar & The Real McCoy, „Back On My Feet Again” — Michael Bolton, „I Call Your Name” — A-ha, „To Love Somebody” — Jimmy Somerville, „Neh Nah Neh” — Vaya Con Dios. În top pot figura și mai multe melodii cu același interpret (grup) dar ar fi mai plăcut să avem un clasament variat și pe cit posibil, actual. Repet, pentru cei care n-au citit primul număr al revistei că topul va avea 5 locuri pentru melodii românești (pop, folk, disco etc.) și altele 5 pentru rock autohton. La aceste categorii primele propuneri le primim de la redacția muzicală a Radiodifuziunii.

Ultima parte a topului este rezervată pieselor rock străine (solo și grupuri). Lista va fi completată în raport de disponibilitățile fonotecii realizatorilor. Cu un efort colectiv putem avea un top de mare forță și la această categorie. Deci, cei care dețin discuri sau C.D.-uri recente din sfera „Hard & Heavy” pot colabora cu emisiunea „VINERI NOAPTEA... ÎN DIRECT” difuzată pe programul „România Actualități” (programul I) pe lungimile de undă medii. Contăm pe voi, dragi cititori, viitori ascultători din întreaga țară! Vă mulțumim anticipat!

D.J.

SOUNDS DID YOUR VOTE COUNT? POLL WINNERS 1990

„Alegerea publicului contează mult mai mult pentru noi decît orice ar scrie specialiștii. Fanii înseamnă totul pentru noi, ei sînt lumea noastră” n numărul din 12 ianuarie sînt publicate toate ierarhiile stabilite de cititorii revistei „SOUNDS” dintre care le-am ales pe cele mai interesante.

BEST BAND

1. Pixies	4. Carl McCoy
2. The Sisters Of Mercy	7. Morrissey
3. Happy Mondays	6. Mark E. Smith
4. The Cure	5. Nick Cave
5. Fields Of The Nephilim	8. Bono
6. Ride	9. Wayne Hussey
7. New Model Army	10. Tim Burgess
8. Stone Roses	
9. Jesus Jones	
10. The Mission	

BEST SINGLE

1. The Charlatans — „The Only One I Know”
2. The Sisters Of Mercy — „Moore”
3. Happy Mondays — „Step On”
4. The Mission — Butterfly On A Wheel
5. Sinead O'Connor — Nothing Compares 2 U
6. The Cure — „Never Enough”
7. Faith No More — „Epic”
8. EMF — „Unbelievable”
9. Fields Of The Nephilim
10. Nick Cave And The Band Seeds The Ship Song

Alte topuri (de fapt doar primele 10 clasate), săptămîna viitoare.

FEMALE VOCALIST

1. Sinead O'Connor
  2. Kate Bush
  3. Liz Fraser
  4. Madonna
  5. Kim Deal
  6. Julianne Regan
  7. Kim Gordon
  8. Betty Boo
  9. Alison Shaw
  10. Miki (Lush)
- Çiștigătoarea de anul trecut
Kate Bush

MALE VOCALIST

1. Robert Smith
2. Andrew Eldritch
3. Black Francis

